

37 Na wybrzeżu, gdzie szczyt skały

1. Na wy - brze - żu, gdzie szczyt skały, tam straż - ni - cy sto - i mur.
W do - le hu - czą mor - skie wa - ły, wie - ża sto - i po - śród chmur.

Lecz choć groż - ne ze - wsząd bu - rze, choć się pie - ni od - męt fal,

z wie - ży błyszczy światłość w górze i roz - sie - wa jas - ność w dal.

1. Na wybrzeżu, gdzie szczyt skały, tam strażnicy stoi mur. W dole huczą morskie wały, wieża stoi pośród chmur. Lecz choć groźne zewsząd burze, choć się pieni odmęt fal, z wieży błyszczy światłość w górze i rozsiewa jasność w dal.	2. Ta strażnica w sobie chowa Prawdę, co Pan świętym dał; a ta światłość bije z Słowa, co mocniejsze jest od skał. A choć morze się wyteża, wieżę z posad ruszyć chce, światło ciemność wciąż zwycięża, Prawda zwalcza moce złe.
3. Wieża stoi wciąż na straży,
niesie światło między lud.
Kto się trapi, kto się skarży,
temu Prawdy głosi cud.
A więc chwalmy kornie Pana,
że nam tę strażnicę dał.
Niech nam świeci nieskalana,
silnie stojąc pośród skał.